

Sygn. akt V.2 Ka 484/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2017 r.

sprawy: **C. W. /W./,**

syna F. i M.,

ur. (...) w Ż.

oskarżonego o przestępstwo z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 29 czerwca 2017r. sygn. akt II K 543/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. D. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 536,60 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych sześćdziesiąt groszy) i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 1500 (tysiąc pięćset) złotych.

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Sygn. akt V.2 Ka 484/17

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie C. W. został oskarżony o to, że:

I. będąc odpowiedzialnym w firmie (...) sp. z o.o. w Ż., w złożonym 1 kwietnia 2010 r. zeznaniu rocznym CIT-8 w Urzędzie Skarbowym w Ż. w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych za 2009 r., podał nieprawdę poprzez

zawyżenie kosztów uzyskania przychodów, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie w kwocie 15743 zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.;

II. będąc odpowiedzialnym w firmie (...) sp. z o.o. w Ż., w złożonym 31 marca 2011 r. zeznaniu rocznym CIT-8 w Urzędzie Skarbowym w Ż. w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych za 2010 r., podał nieprawdę poprzez zawyżenie kosztów uzyskania przychodów, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie w kwocie 131809 zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.;

III. będąc odpowiedzialnym w firmie (...) sp. z o.o. w Ż., w złożonym 2 kwietnia 2012 r. zeznaniu rocznym CIT-8 w Urzędzie Skarbowym w Ż. w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych za 2011 r., podał nieprawdę poprzez zawyżenie kosztów uzyskania przychodów, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie w kwocie 43278 zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.;

IV. będąc odpowiedzialnym w firmie (...) sp. z o.o. w Ż., w złożonych 26 lipca 2010 r. i 25 października 2010 r. deklaracjach VAT-7K w Urzędzie Skarbowym w Ż. w zakresie podatku od towarów i usług za II i III kwartał 2010 r., podał nieprawdę poprzez nienależne odliczenie podatku, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie w kwocie 110271 zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.;

V. będąc odpowiedzialnym w firmie (...) sp. z o.o. w Ż., w złożonej 25 października 2011 r. deklaracji VAT-7K w Urzędzie Skarbowym w Ż. w zakresie podatku od towarów i usług za III kwartał 2011 r., podał nieprawdę poprzez zawyżenie podatku naliczonego, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie w kwocie 8138 zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2017 roku sygn. akt II K 543/16 Sąd Rejonowy w Żorach uznał C. W. za winnego dokonania czynów zarzucanych mu w punktach I-V przyjmując, że odstępy między nimi nie były długie, czym wyczerpał dyspozycję art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s. wymierzono mu karę 200 stawek dziennych grzywny po 75 zł każda.

Na podstawie art. 24 § 1 k.k.s. za wymierzoną oskarżonemu C. W. karę grzywny w całości uczyniono odpowiedzialne posiłkowo Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ż..

Orzeczeniem tym zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. D. kwotę 1033,20 zł tytułem wynagrodzenia kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz zwolniono C. W. od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi w całości Skarb Państwa.

Apelację wniósł obrońca oskarżonego C. W., który zaskarżył w całości przedmiotowy wyrok.

Obrońca oskarżonego C. W. oskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 k.p.k.) poprzez błędne ustalenie, iż oskarżony podał nieprawdę poprzez zawyżenie kosztów uzyskania przychodów w złożonych zeznaniach rocznych CIT-8 za rok 2009, 2010, 2011, a także iż podał nieprawdę poprzez nienależne odliczenie podatku bądź zawyżenie podatku naliczonego w deklaracjach VAT-7K za okres odpowiednio II i III kwartału 2010 r. oraz III kwartału 2011 r. — podczas gdy z okoliczności sprawy i zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż faktury, które stanowiły podstawę w/w obliczeń dokumentowały zdarzenia gospodarcze o charakterze rzeczywistym w szczególności w dacie składania stosownych zeznań i deklaracji taki charakter miały one zgodnie z wiedzą oskarżonego jak również iż były one wystawiane przez podmioty istniejące, a na ewentualne uchybienia stosownym przepisom ze strony tych podmiotów jako wystawców faktur VAT oskarżony jako prezes zarządu spółki (...) sp. z o.o. nie miał wpływu;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 k.p.k.) poprzez przypisanie oskarżonemu strony podmiotowej oszustwa podatkowego, podczas gdy po stronie oskarżonego brak jest znamiona intencjonalnego bowiem zgodnie z jego ówczesną wiedzą (w dacie przedkładania

stosownych dokumentów) wszelkie objęte nimi faktury VAT dokumentowały rzeczywiste zdarzenia gospodarcze i pochodziły od prawdziwych i istniejących podmiotów, przy czym czyn zabroniony stypizowany w art. 56 § 2 k.k.s. dla jego przypisania wymaga umyślności, a z okoliczność sprawy i zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżony nie był świadomy, że może swoim zachowaniem podawać nieprawdę wskutek błędów w zakresie odliczeń podatku przez swoich kontrahentów;

3. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na wynik postępowania (art. 438 pkt 4 k.p.k.), tj. art. 7 k.p.k. czyli przekroczenie przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów poprzez całkowite pominięcie zeznań świadków I. P., T. Ś. i J. G., a także dowodu z umowy potwierdzającej wykonanie określonych robót budowlanych, podczas gdy dowody te pozostają istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem bezpośrednio wskazują, iż oskarżony (precyzyjnie spółka (...) sp. z o.o.) w czasie którego dotyczy zakwestionowana dokumentacja podatkowa prowadził roboty, w których wykorzystywać musiał materiał budowlany oraz specjalistyczny sprzęt, zatem powyższe okoliczności wskazują na rzeczywisty charakter transakcji z udziałem w/w spółki, zaś oskarżony pozostaje bez wpływu na prawidłowość w zakresie rozliczeń podatkowych kontrahentów w/w spółki, którzy towar bądź sprzęt dostarczali;

4. rażąco niewspółmierność kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.) poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny wymiarze 200 stawek dziennych grzywny po 75,00 zł stawka, podczas gdy taka wysokość grzywny dalece przewyższa możliwości oskarżonego, biorąc pod uwagę wysokość miesięcznych zarobków oskarżonego na poziomie 3.000,00 zł, trzyosobową rodzinę na utrzymaniu i jednoczesny brak zatrudnienia współmałżonka, a także zachodzące jednocześnie okoliczności łagodzące jak dotychczasowy brak karalności oskarżonego, a także nienaganne i ustabilizowane życie rodzinne oskarżonego.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I. instancji do ponownego rozpoznania. obrońca wniósł również o zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony z urzędu w postępowaniu przed Sądem II. instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie. Podnoszone w apelacji zarzuty nie znajdują żadnego merytorycznego uzasadnienia. Nie dają one podstaw do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku, ani nie podważają zasadności oraz prawidłowości merytorycznych rozstrzygnięć będących przedmiotem tegoż orzeczenia. Zarzuty apelacji mają charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania ocen i ustaleń sądu oraz zastępowania ich niczym niepopartymi ocenami i wnioskami własnymi, w żadnym razie zaś nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia Sądu I. instancji.

Przeprowadzona przez Sąd odwoławczy kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie dała żadnych podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie Sąd I instancji mógł dopuścić się błędnych ustaleń faktycznych lub obrazy prawa procesowego.

Sąd meriti prawidłowo zgromadził i przeprowadził wszelkie dowody, które mogły prowadzić do wyjaśnienia okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów. Postępowanie dowodowe było szczegółowe, staranne i dokładne, a materiał dowodowy jest kompletny, zatem nie było koniecznym przeprowadzanie innych dowodów.

Sąd I. instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności sprawy i dowody ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, dokonał rzeczowej analizy dostrzeżonych w nim sprzeczności, a jej wyniki w sposób wyczerpujący zaprezentował w uzasadnieniu wyroku, czyniąc przedmiotem rozważań wszystkie okoliczności ujawnione w toku rozprawy głównej zarówno przemawiające na korzyść, jak i

na niekorzyść oskarżonego. Przedstawiona ocena dowodów jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania, pozostaje więc pod ochroną art. 7 k.p.k.

Nie sposób zatem zarzucić, iż Sąd I instancji dokonał dowolnej oraz sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego. Ocena zebranych w sprawie dowodów dokonana przez Sąd nie zawiera w sobie błędu i nie jest w żadnym razie oceną dowolną, ponieważ poparta została wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy. Takich uchybień Sąd I. instancji w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym i w tych granicach mieści się również ocena zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego. Powielanie tej argumentacji oraz ponowne opisywanie zeznań i wyjaśnień przez Sąd Okręgowy byłoby w tej kwestii zbędne.

Oczywiście przepis z art. 410 § 1 k.p.k. nakazuje uwzględnienie przy orzekaniu wszystkich okoliczności ujawnionych na rozprawie i jednocześnie zakazuje uwzględniać okoliczności nieujawnione. Nie oznacza to w żadnym wypadku, że orzekając sąd ma brać za podstawę orzeczenia okoliczności wzajemnie sobie przeczące skoro wynikają one ze sprzecznych w swym znaczeniu dowodów lub dowody nieistotne dla przedmiotu sprawy. Wyrok w niniejszej sprawie wydany został na podstawie dowodów obciążających, bo takie właśnie Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne. W polu uwagi Sądu w chwili orzekania znajdowały się wszystkie okoliczności. Orzeczenie zaś nie zapadło na podstawie wykluczających się dowodów. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli są niewiarygodne lub nic nie wnoszą do sprawy, albo ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem Sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd Rejonowy temu zadaniu sprostał. Zeznania I. P., T. Ś. i J. G., którzy byli fizycznymi pracownikami (...) sp. z o.o., dotyczyły wykonywanej przez nich pracy. Świadkowie ci nie posiadali żadnej wiedzy dotyczącej nabywania materiałów, sprzętu i usług przez (...) sp. z o.o., ani rozliczeń finansowych tego podmiotu. Zeznania te nie mogły posłużyć do czynienia jakichkolwiek ustaleń mających znaczenie dla przedmiotu niniejszej sprawy. Również umowa, z której wynikało, że (...) sp. z o.o. miał w tym czasie realizować roboty budowlane, w żadnym razie nie świadczy o tym, iż (...) sp. z o.o. istotnie nabywała towary lub usługi opisane w kwestionowanych fakturach.

Sąd I. instancji wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym i w tych granicach mieści się również ocena zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji niezwykle starannie i dokładnie omówił oraz przeanalizował wyjaśnienia oskarżonego. Powielanie tej argumentacji oraz ponowne opisywanie zeznań i wyjaśnień przez Sąd Okręgowy byłoby w tej kwestii zbędne.

Nie można zatem czynić zarzutu z tego, że Sąd I. instancji oparł swoje ustalenia na całokształcie materiału dowodowego, w tym, na dwukrotnie złożonych w toku postępowaniach wyjaśnieniach oskarżonego, a nie wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonego złożonych po zmianie zdania w toku rozprawy (w zasadzie nie były to wyjaśnienia, składania których oskarżony odmówił, a jedynie oświadczenie, że nie podtrzymuje swoich wcześniejszych wyjaśnień).

Sąd I. instancji nie popełnił błędów przy ocenie dowodów, a zatem także ustalenia faktyczne nie są dotknięte błędem. Uchybienie, o jakim stanowi przepis art. 438 pkt. 3 k.p.k., ma miejsce wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom prawidłowego rozumowania. Błąd może stanowić wynik niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź określonych nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów (błąd dowolności). Może być zatem wynikiem nieznamości określonych dowodów lub braku przestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie (art. 7 k.p.k.) – vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 1 października 2014 roku, sygn. II Aka 206/14.

Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzuty stawiane zaskarżonemu rozstrzygnięciu stanowią wyłącznie niczym nieuzasadnioną polemikę ze słusznymi ustaleniami dokonanymi przez Sąd Rejonowy, sprowadzają się do samego podważania ustaleń Sądu wyrażonych w uzasadnieniu orzeczenia, jak też przeciwstawiania

tymże ustaleniom odmiennego poglądu opartego na własnej ocenie materiału dowodowego, który legł u podstaw ustaleń faktycznych.

Na marginesie należy jedynie powtórzyć za Sądem I. instancji, że oskarżony, będący prezesem (...) sp. z o.o., w deklaracjach podatkowych tegoż podmiotu zawyżył koszty uzyskania przychodu i dokonał nienależnych odliczeń podatku VAT poprzez zaksięgowanie bądź nieistniejących faktur, bądź faktur jakoby wystawionych przez nieistniejące firmy, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie. Wynika to wprost z dokumentacji księgowej, podatkowej oraz protokołów kontroli Urzędu Skarbowego. Już same dowody z tychże dokumentów są całkowicie w pełni wystarczająco by wykazać sprawstwo i winę oskarżonego. W świetle tego, że firmy mające być wystawcami kwestionowanych faktur po prostu wtedy nie istniały, wszelkie twierdzenia, że owe faktury dokumentują rzeczywiste zdarzenia gospodarcze, a oskarżony nie zdawał sobie sprawy z tego, iż jego kontrahenci nie płacą podatków, są nie tylko całkowicie niewiarygodne, ale po prostu sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym. Z taką samą sytuacją mamy do czynienia również w zakresie zaksięgowania przez oskarżonego nieistniejących faktur. Gdyby rzeczywiście (...) sp. z o.o. była stroną zdarzeń gospodarczych, które jakoby dokumentowały przedmiotowe faktury, i nabywała towary lub usługi opisane tymi fakturami, których wartość z reguły opiewała na kilkadziesiąt tysięcy, a czasami przekraczała 100.000, to przecież oczywistym jest, że płatności takie byłyby realizowane poprzez przelewy bankowe, a nie opłacane gotówką (co zresztą w niektórych przypadkach także stanowiłoby naruszenie prawa, gdyż zgodnie z ówczesnie obowiązującym art. 22.1 ustawy o swobodzie gospodarczej podmioty gospodarcze były zobligowane do realizacji przelewem bankowym każdej transakcji przekraczającej równowartość 15.000 euro). Nadto należy mieć na uwadze, że oskarżony dwukrotnie składając wyjaśnienia w trakcie postępowania przygotowawczego, każdorazowo przyznawał się do zarzucanych mu czynów, a zdanie zmienił dopiero na rozprawie. Oskarżony nie kwestionował również wyników kontroli skarbowej i w tym zakresie nie zgłaszał żadnych uwag lub zastrzeżeń. Nie dość tego złożył nawet wniosek o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności.

Nie ulega zatem wątpliwości, iż C. W. w deklaracjach CIT-8 i VAT-7K podał nieprawdę poprzez zawyżenie kosztów uzyskania przychodów, albo poprzez nienależne odliczenie podatku VAT, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie, czym wyczerpał znamiona pięciu czynów z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. Sąd I. instancji zasadnie przyjął, iż odstępy czasowe pomiędzy tymi czynami nie były długie i z tego względu w myśl art. 37 § 1 pkt 3 za powyższych 5 przestępstw wymierzył oskarżonemu jedną karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 75 zł każda.

Odnosząc się do kwestii wymiaru kary grzywny za przypisane oskarżonemu przestępstwa, należy wskazać, iż rozstrzygnięcie Sądu I. instancji w tym przedmiocie było prawidłowe, słuszne i zasadne. Wymierzona oskarżonemu za 5 przestępstw z art. 56 § 2 k.k.s., z których każde jest zagrożone grzywną w wysokości do 720 stawek dziennych, jedna kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 75 zł każda nie tylko uwzględnia dyrektywy wymiaru kary, ale jest wręcz karą łagodną. Sąd I. instancji prawidłowo określił stopień winy oskarżonego oraz stopień szkodliwości społecznej, które są znaczne. Należy wskazać, że oskarżony dopuścił się aż 5 zarzucanych mu czynów, działając w celu uzyskania korzyści majątkowej, zaś kwota narażonych na uszczuplenie podatków była znaczna. Jednocześnie Sąd I. instancji wziął pod uwagę fakt dotychczasowej niekaralności oskarżonego i prowadzenie przez niego ustabilizowanego trybu życia. Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny Sąd I. instancji prawidłowo kierował się możliwościami majątkowymi i zarobkowymi oskarżonego, należy mieć tu na uwadze fakt, iż zgodnie z art. 23 § 3 k.k.s. najniższa możliwa wysokość stawki dziennej grzywny to 66,67 zł.

Rollą kary jest nie tylko odpłata oskarżonemu za popełnione przestępstwo, czy zapewnienie jego resocjalizacji, ale również prewencja szczególna i ogólna, winny one zapewnić ochronę społeczeństwu przed przestępnymi działaniami oskarżonego i innych ludzi, którzy muszą mieć świadomość, że dopuszczenie się takiego przestępstwa pociąga za sobą konkretną i wymierną karę.

Sąd I. instancji zasadnie, na podstawie art. 24 § 1 k.k.s., za wymierzoną oskarżonemu C. W. karę grzywny w całości uczyniono odpowiedzialne posiłkowo Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ż., gdyż ten podmiot gospodarczy odniósł z korzyść z popełnionych przez oskarżonego przestępstw.

Prawidłowo SR w Żorach zasądził na rzecz adw. S. D. kwotę 1033,20 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu świadczonej na rzecz oskarżonego w postępowaniu przed Sądem I. instancji.

Biorąc pod uwagę powyższe i uznając ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy w Żorach za prawidłowe, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku.

Sąd odwoławczy zasądził na rzecz adw. S. D. kwotę 420,00 zł, powiększoną o należny podatek VAT w kwocie 96,60 zł, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu świadczonej na rzecz oskarżonego w postępowaniu odwoławczym.

Ponieważ oskarżony przegrał wniesioną w jego imieniu apelację po myśli art. 636 par. 1 kpk, zasądzono od niego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 536,60 zł i obciążono go opłatą za II. instancję w kwocie 1500 zł.

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska